

christoph Dittert

Björn Berenz

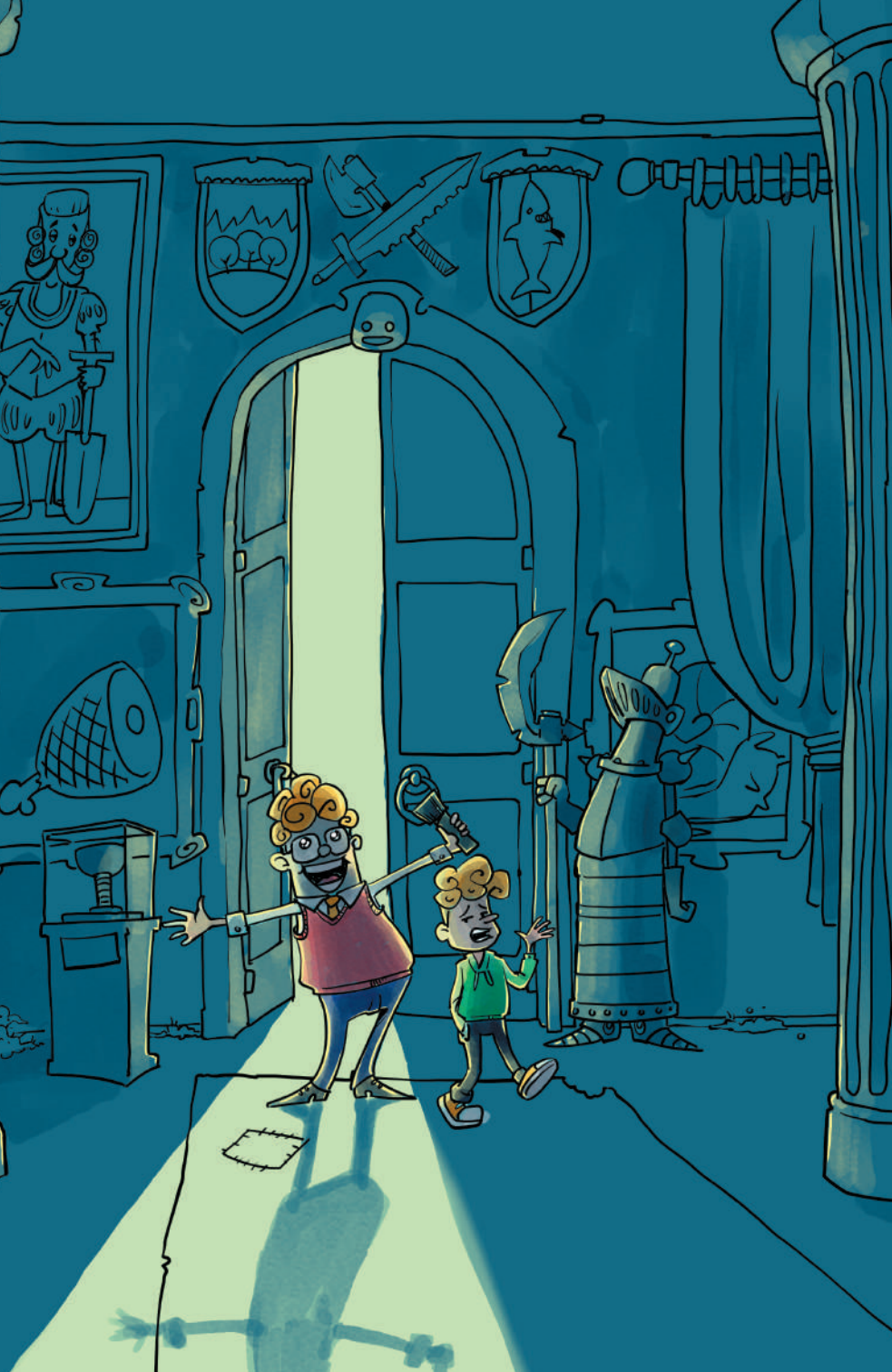
ZEI DEZLĂNTUIȚI Tărăboi la muzeu

Ilustrații de Jürgen Blankenhagen

Traducere din limba germană
de Catrinel Iordache

corint junior

NOAPTE LA MUZEU

— O să fie grooozav!

Cu un zâmbet larg, tatăl meu își deschide brațele. Atât de mult, încât ar putea cuprinde întreaga intrare a muzeului.

Cel în fața căruia ne aflăm. Dar nu e absolut nimic grozav la asta. Pentru că aici îmi voi petrece, la noapte, cele mai plictisitoare ore ale tinereții mele. Ce risipă!

Tatăl meu vede altfel lucrurile. El strălucește de bucurie.

— Doar tu cu mine și întreg muzeul. Tot, doar al nostru! Nu-i mișto?

— Da... foaaarte mișto, mă prefac încântat în timp ce descuie ușa greoaie de la intrare.

Arunc un ochi pe ceasul de la mână. Ora 20.07. De șapte minute, Youtuberul

meu preferat, CaptainBlox, a lansat un clip nou. Și eu ce fac?

— Chiar a-ntâia, tată! Mă bucur enorm!

Și asta când Căpitanul vrea să facă praf inamicul final din *MonsterBlox-World*, jocul video pe care-l joacă toată lumea!

Intrăm în muzeu. Este atât de liniște, încât îmi aud bătăile inimii. Mai demult, chiar mi se părea palpitant aici. Când aveam cinci ani. Acum am zece și cunosc

fiecare încăpere pe dinăuntru și pe dinafară. Tatăl meu lucrează aici de când mă știu. Veneam chiar des la el, după școală, și-mi făceam temele la biroul lui. Oricum, atât de târziu n-am fost niciodată aici.

— Hai, Finn, o să-ți arăt sistemul de securitate! spune tata, frecându-și mâinile. Este destul de impresionant.

Pare că ar fi cu adevărat impresionat. Poate așa trebuie să fie, pentru că este jobul lui. Adică, el este curatorul muzeului. Cu-ra-tor! Chiar este la fel de groaznic de plictisitor pe cât sună. Pe înțelesul tuturor, înseamnă că se cam ocupă de toate lucrurile prăfuite pe care le poți vedea aici.

— Te invidiez, se lasă el purtat de val. Pe când eram de vârsta ta, mi-aș fi dorit ca tata să mă ia cu el noaptea la muzeu. Dar lucra într-o fabrică de conserve,

unde umplea conserve pe bandă. Absolut plictisitor!

La fel ca aici. Realizez prima faptă eroică a nopții: mă abțin să nu casc. Care-i diferența dintre conserve pe bandă și asta? Amândouă sunt la fel de enervante ca drumul de patru ore cu mașina până la mătușa Viezure. De fapt o cheamă Vera, dar miroase ca un viezure.

— Tată, îi spun. Mai explică-mi o dată, de ce trebuie să mă aflu aici?

— Pentru că bona n-a putut să vină. Știi deja asta.

— Dar nu mai sunt copil.

— A, este doar o formă de a spune. În orice caz, la vârsta ta nu te pot lăsa singur acasă toată noaptea.

— Dar nu aș fi deloc singur. Îl am pe Ravioli! Ar putea avea grijă de mine.

Tata râde, și eu râd cu el. De fapt, ideea că Ravioli m-ar putea proteja este foarte amuzantă. Nesătutul nostru de pug metis este orice altceva, numai spaima-tâlharilor nu.

— În afară de asta, mă gândeam că ți-ar plăcea, o spune pe un ton conspirativ. Noaptea la muzeu..., nu-i palpitant?

Nu, mă gândesc.

— Ba da, îi spun.

— Chiar așa ți se pare?

— Doar nu te mint, îl mint.

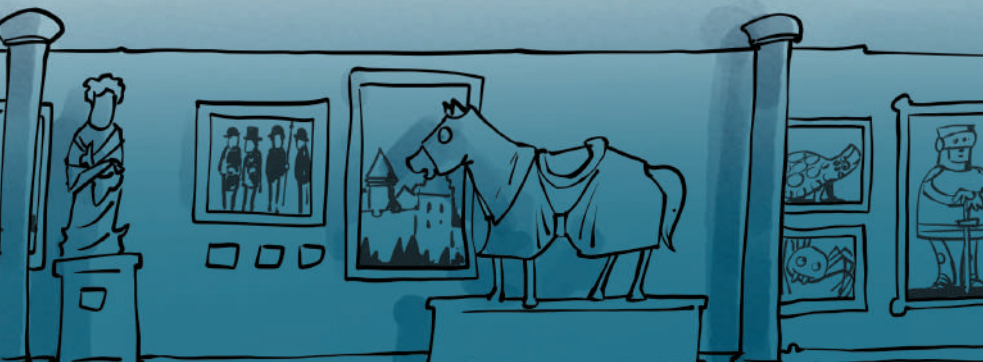
De dragul lui.

Tatăl meu are o lanternă la el, ca să nu trebuiască să aprindă luminile peste tot. De aceea urmărim conul de lumină prin coridoarele lungi și întunecate. Trebuie să recunosc că scheletele uriașe de dinozauri arată într-un mare stil. Te fac să te simți

cumva mic și insignifiant. Și este puțin înfricoșător așa, pe întuneric.

— Și de ce anume nu-ți mai ajunge, ă, curatoriatul? vreau să știu. Cum de preiei acum și jobul paznicului de noapte?

Tatăl meu se oprește pentru o clipă.

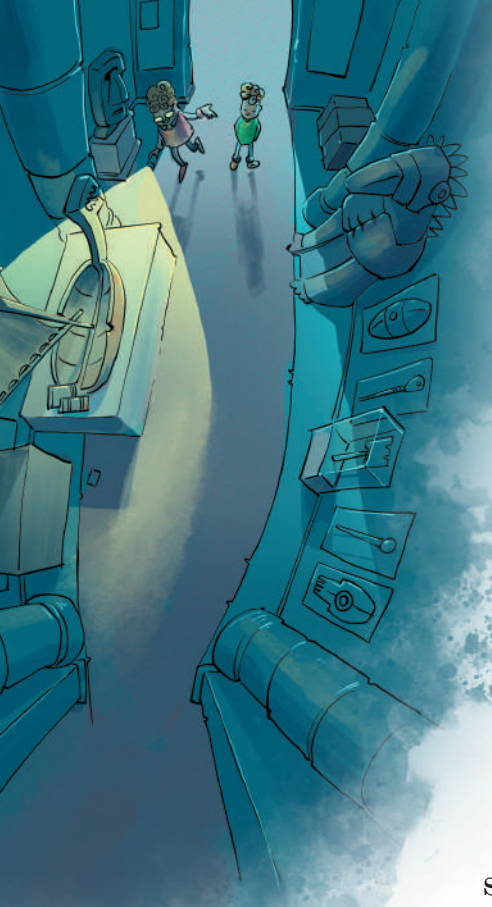
— Pentru că adevăratul paznic nu poate veni decât peste patru ore. Îi dau o mână de ajutor, zice și ezită puțin. De fapt, da, de dragul tău.

Ultimele cuvinte sună puțin ofensator. Dar o ia la fugă iar, destul de repede, și adaugă:

— În calitate de curator trebuie să mai preiau și atribuții care nu sunt în fișa postului. Așa stau lucrurile.

— Aha, îi spun. Exact ca mine când trebuie să cobor să duc gunoiul, pentru că nu avem menajeră?

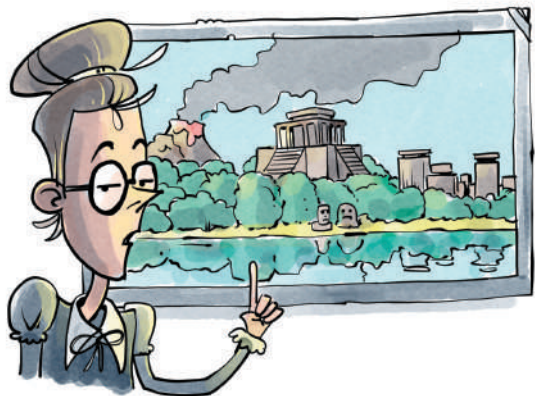

Tata îmi
ciufulește
părul și râde.
— Cam așa
ceva. Și acum o
să-ți arăt noile noas-
tre exponate.

N-am nicio idee despre
ce ar putea fi vorba. Abia după ce o ia la
goană și ajungem într-o sală de expozi-
ție uriașă îmi dau seama că se referă la
obiectele expuse. Dar de ce n-a spus-o
pur și simplu?

Încăperea e complet diferită față de restul muzeului. Măștile colorate și obiectele cu aspect ciudat umplu toată camera. N-am idee ce ar trebui să fie majoritatea dintre ele. Mie îmi place un topor vechi de piatră, din vitrină. Chiar pare periculos.

— Vezi tu, Finniamin, începe tata.

Inventează mereu fel de fel de porecle din numele meu. Nu mi se pare chiar atât de amuzant pe cât i se pare lui, dar las de la mine când nu este nimeni de față.

— Lucrurile astea sunt parte din cea mai nouă expoziție itinerantă. Vin de pe insula Attaqua, un loc îndepărtat,

cu o istorie adânc înrădăcinată, plină de mituri și legende! Din păcate n-au ajuns toate. Un container mare cu expozate de-a dreptul fascinante este încă pe vapor, în drum spre noi de la Attaqua.

Corect, unele mese și rafturi sunt încă goale. Și ce povestește tata despre Attaqua am învățat deja la școală. Doamna Kratzweiler ne-a arătat poze ale unui

stat-insulă foarte îndepărtat, cu temple mărețe și statui uriașe. În timp ce pe tata îl ascult doar pe jumătate, nu reușesc deloc să-mi desprind privirea de toporul de piatră din vitrină. Chiar strălucește puțin în lumina lunii care intră pe fereastră.

— Expoziția va rămâne doi ani în orașul nostru, continuă tata. Și cel mai bun lucru este că în tot timpul ăsta va fi prezentă la muzeu o adevărată expertă! S-a mutat aici special ca să se asigure că artefactele sunt tratate corespunzător și...

— Aha, murmur eu, gândindu-mă o clipă la noul cuvânt necunoscut.

Artefacte. Tata *chiar* este isteț! Dar toporul mă distrage prea tare ca să întreb ce înseamnă. Poate același lucru cu *expocrate*, sau cum s-or fi numind. Ei bine, nu contează!

— Măcar ești atent la ce spun? întreabă tata.

— Normal! Expertă!

— Fiica ei este în clasă cu tine de săptămâna trecută.

Dintr-odată, devin foarte atent.

— Te referi la Dala?

— Exact, Dala. V-ați împrietenit deja? Mă uit la el uluit.

— E fată.

— Și?

— O fată *obositoare*, explic mai clar. Este mereu cu mâna pe sus la ore și le știe pe toate mai bine ca toată lumea. Este foarte enervant.

Pentru că nu vreau să mai vorbim despre Dala, mă întorc spre topor. Nici eu nu-s chiar atât de slab la școală – doar la mate –, dar nu simt nevoia să mă dau mare cu asta constant.

Tata își pune mâinile pe umerii mei.

— Arată impresionant, nu-i așa?

— Ă... cine? Dala?! Ce jenant!

— Toporul, îmi zice, spre ușurarea mea. Arma asta Attuqua este piesa centrală a expoziției, îmi șoptește la ureche.

Ceea ce este complet absurd, pentru că suntem singuri aici. Și doar pentru că șoptește misterios nu înseamnă că toporul devine mai interesant.

— Se spune că ar fi aparținut unei mari războinice, căreia i-ar fi oferit puteri uriașe.

Bun, asta chiar este interesant. Nu mă pot abține să nu ating vitrina. Mi se pare că toporul mă atrage ca un magnet.

— Nu atinge! mă repede tata. Aici totul este sub cea mai strictă supraveghere.

Sună de parcă ar vrea să țină acum un discurs despre sistemul de securitate. Din fericire, de undeva se aude sunând un telefon.

— O! exclamă. Sună din biroul profesorului Kusameck, trebuie să răspund! zice și gesticulează amenințător, cu degetul arătător ridicat. Nu atinge! repetă, apoi dispare în grabă.

Mă învârt puțin prin jur. Măști colorate se holbează la mine de pe pereți. Arată amenințător și înfricoșător, mai ales în lumina asta ciudată, verzuie, a indicatoarelor pentru ieșirile de urgență. De parcă ar putea prinde viață în orice clipă. Lângă ele pândesc statui de piatră neagră. Îmi par niște războinici împietriți. Într-un colț zace o canoe mică. Mi-o pot imagina plutind pe oceanele din jurul coastei Attu-nu-știu-cum, departe de

muzeul ăsta plictisitor și înspre o aventură palpitantă.

Dar cel mai tare rămâne toporul de piatră. Mă tot uit la el iar și iar. Ca atras de o forță invizibilă, mă apropii de vitrină. Mâna mi se întinde cumva de la sine și atinge sticla rece.

Ce tâmpit sunt! Sigur o să sune alarma!

Dar... nu se întâmplă nimic! Se pare că sistemul de supraveghere nu-i chiar așa grozav. Cu încetinitorul, îmi apăs palmele ferm pe sticlă. Mânerul toporului este

făcut dintr-un
lemn aproape
negru. Are
mici modele
sculptate.
Lama este
dintr-o
piatră ciu-
dată, care
sclipește
în lumina
slabă. Și pe
ea sunt gra-
vate simboluri cum
n-am mai văzut. Mă duc cu gândul
la valuri și vânt.

Fără să stau prea mult pe gânduri,
deschid vitrina. Alarma tot nu pornește.
Dar acum aud toporul.

Ă... Poftim?!

Da, pot
să aud cum
bâzâie! Mai
mult decât atât.
Îmi pare că mi-ar
vorbi direct: *Ia-mă
în mâinile tale...*
ELIBEREAZĂ-MĂ!

Firește. Un topor
care vorbește. Ce altceva? Sună com-
plet nebunesc. Și totuși... **ÎL AUD – CU
URECHILE MELE!** Sau poate nu cu
urechile, ci direct în minte. Oricum ar
fi, trebuie să-l ating. Prind mânerul cu
grijă și scot toporul din vitrină.

E greu în mână. Caut să ating lama.
Doar foarte ușor, cât să nu mă tai,
căci, deși este atât de veche, pare ascu-
tită și aproape nefolosită. Piatra nu
se simte rece la atingere, ci caldă.

Brusc, mă străbate o durere înțepătoare, ca un electroșoc! Scap toporul dintr-odată. Bubuitura și zdrângănitura impactului sunt puternice ca tunetul. Deschid speriat ochii. Adevărata panică începe când văd că o bucățică din lamă s-a rupt.

— Finn?! strigă tata din birou. Este totul în regulă?

— Aaaabsoluuut! chițcăi.

Totul este mega-ultra catastrofal!

Ridic repede ciobul și încerc să-l lipesc înapoi de topor. Firește că nu funcționează. Așa că îl bag în buzunar. Inima îmi bate până-n gât. Am senzația că mi-ar sări de acolo, dacă aș deschide gura. Pun toporul la loc în vitrină. Nu se mai simte cald, ci rece ca gheața. Din fericire, bucata lipsește dintr-un loc de la spate. Poate nu va observa nimeni

prea curând. Ce topor prost, dacă se sparge imediat la prima cădere!

— Vii? strigă tata. Am terminat de vorbit la telefon.

Închid vitrina.

— Da, da! strig înapoi.

Chiar la timp. Totuși trebuie să mă grăbesc, ca să nu intre la bănuială. Chiar dacă aș prefera să mă pot gândi în liniște. Ce naiba a fost asta?! Merg grăbit în direcția din care m-a strigat tata.

Când ajung la el, îmi zâmbește larg.

— N-ai atins nimic, nu-i așa?

Zâmbesc dulce.

— Firește că nu!

Încerc să par cât mai normal. Dar în buzunarul meu, ciobul se simte imens. Și greu ca plumbul – și... furios?

— M-am gândit la ceva, spune tata și-mi întrerupe gândurile ciudate.